

Değerli Öğretim üyeleri, Pamukkale Üniversitesinin değerli mensupları,
Saygıdeğer Denizli'liler,

Bugün burada 87 yıl önce kurulan devletimizin kuruluş yıldönümünü kutlamak için toplandık. Üniversitemizde artık gelenek haline gelen, bütün Pamukkale Üniversitesi ailesini ve Denizli'leri bu mutlu günde bir araya getirmeyi amaçlayan Cumhuriyet balomuza hoş geldiniz.

Bu baloları 4 yıldır düzenliyoruz. Her sene sizlere hoş geldiniz demek ve bayramınızı kutlamak için kısa bir konuşma yapıyorum. Sizlerinde bildiği gibi konuşmalarımı genellikle yazılı olarak hazırlıyorum. Ve her hazırlıkta geçmiş senelerde ne demiştim ona mutlaka bakıyorum. Fark ettim ki; konuşmalarım uzun bir süreçteki tek bir metnin parçaları gibi.

2007 yılında ilk konuşmam oldukça duygusal ve heyecanlıymış. Göreve geldiğim ilk yıldır. Atalarımızın bu vatan için bize verdiği bütün sorumluluğu yüklenmeye hazır ve heyecanlı, tarihten alıntılar ve şiirlerle süslü.

2008 yılında daha analitik güncel gelişmeleri sorgulayan ve olayların gidişinde yapılması gerekenleri yorumlayan bir konuşma yapmışım. Artık işi öğrendik ya; aklın yolu bir, yapılacak çok şey var, başarmak mümkün, birlik olmak gerek, ortak hedefimiz olmalı diye düşünüyordum belli ki.

2009 yılında ise biraz kızgındım herhalde "Sarmış ufuklarını senin gene inatçı bir duman" diye başlayıp epeyce sitem etmişim. Herhalde içimden şunlar geçiyordu; O kadar da söylüyoruz, uygulamalı olarak gösteriyoruz, anlatamıyoruz. Düşünce kilitlerini açmak mümkün değil. Söylediklerimin niye anlaşılmadığımı anlamıyorum, aslında anlıyorum da konduramıyorum.

Geldik bu yıla; açıkcası ne diyeceğimi bilemiyorum. Artık insanları, kurumları daha iyi tanıyorum. Ne olduğunu, neyin olabileceğini öğrendim. Cumhuriyet sonrası tarihimizi daha iyi anladım.

Bu konuşmada Cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün sözlerine atıfta bulunsam, olay geldi dayandı Bursa'ya. Neyi söyleyeceksin. Kime söyleyeceksin. Kim savunacak.

Tarihsel analiz yapsam. Artık her şey $2+2=4$, analize ne gerek var. Kendi kendine yalan söyleyenlerin zaten dinlediği yok.

Sadece duygularımı ifade edecek bir şiir okusam;

Yollar kesilmiş alanlar sarılmış

Tel örgüler çevirmiş yöreni

Fırıl fırıl alıcı kuşlar tepende

Benden geçti mi demek istiyorsun

Aç iki kolunu iki yanına

...

Diyeceğim birileri alınacak.

Derken sizlere çok kasvetli ve umutsuz bir konuşma hazırladığımı fark ettim. Ve kendi içime baktım;

Bugüne kadar neden çalıştım, neden çalışma isteğim hiç durulmuyor, amacım hiç bitmiyor. Bu akşam sizler neden buradasınız?

Çünkü içimizdeki kor yanıyor da yanıyor, taş kömürü mübarek sönmesi mümkün değil.

İşte bu umut!

Geleceğin daha iyi olacağına dair olan umut.

İşte Cumhuriyet'in bize kazandırdığı en önemli duygu bu.

Geleceğimizi biz yaparız duygusu!

yedi düvel top ve tüfekleriyle karşımıza da dikilse,

bankalarıyla ve ticaret anlaşmalarıyla iliğimizi de sömürse,

cahillik ve bilgi kirliliği yoluyla beynimizi de iğdiş etse,

propaganda ve ihanet yoluyla aramıza kan davası da soksa,

gizli anlaşmalarla siyaseti esir de etse

Biz bunun altından kalkarız;

Bir kez yaptık, gerekirse bir kere daha yaparız.

İşte bu umut bizi güçlendiriyor.

Cumhuriyet devrimini anlayanla, anlamayanı bu umut birbirinden ayırıyor.

Bizler bu umudu yaşattığımız sürece:

“Türkiye cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır.”

Bugün, en büyük bayramımızdır, Hepimize kutlu olsun.